

Patrimoni cristià del món: Etiòpia

Dij, 26/09/2019 per Catalunya Religió

Etiòpia. Peregrinant als seus santuaris. Sortida del 12 al 24 de gener de 2020. Celebracions de l'epifania a Lalibela, festa del Timkat.

(*Bàrbara Virgil - [Ruth Travel](#)*) El Llac Tana, a Etiòpia, és potser el llac més cristià de tot el món. En les seves illes i península hi ha més de vint monestirs, molts d'ells desconeguts pels no etiòps fins el segle passat.

A Etiòpia, el món està basat en moltes llegendes, i és el que t'expliquen com si fos la història més ben documentada quan preguntes sobre l'origen dels llocs o dels fets, així també sobre els secrets de les esglésies del Llac Tana. Qui les ha vist sap que quelcom extraordinari i secret hi ha en tanta bellesa. La tradició, segons les publicacions, diu que set dels monestirs van ser fundats per un grup de monjos, poc relacionats entre si, coneguts com "les set estrelles", que bonic! Aquests són Daga Istafanos (fundat per Hirute Amlak), Kibran Gebriel (Abuna Yohannis), Ura Kidane Mihret (Abuna Betre Maryam), Bahir Galila Zacharias (Abuna Zacharias), Mandaba Medhane Alem (Ras Asai), Gugubie (Afkrene Egzi) i Debre Maryam (Tadewos Tselalesh).

En les nostres visites al Llac Tana, sempre visitem les esglésies dedicades a la Mare de Déu, tan precioses! Dels etiòps he après l'amor de la Mare de Déu, la seva intercessió cap a tots nosaltres, el perdó i la misericòrdia per la seva mediació. L'església d'Ura Kidane Mihret –a la península– coberta de dalt a baix de pintures il·lustratives de la història religiosa que el viatger es delecta fotografiant. I jo per més que visiti, em meravella, em corprèn, i m'emociona, com si un indici del misteri es volgués fer imatge perquè els homes interpretéssim tanta bellesa amagada en el fet religiós, en la comunicació entre Déu i l'home. Bellesa, bondat i amor.

També en els monestirs del Llac hi ha tresors guardats pels seus cuidadors i que al visitant li estranya que no estiguin més ben protegits, però és tal i com han estat

guardats des de sempre: en el seu lloc i per la seva gent. A Kibren Gabriel, visita només permesa als homes, més de 200 llibres sagrats antics, a Daga Istafanos, restes momificades d'emperadors etiòps, i així en cadascun dels monestirs del Llac Tana, on segons la tradició va ser amagada l'Arca de l'Aliança en temps de perill.

I quan els viatgers visiten les esglésies al Llac Tana, d'Etiòpia, senzilles en el seu entorn natural, enmig del bosc de cafeters, amb la seva gent, senzilla però plena de riquesa espiritual, el viatger aprofundeix encara més en el seu propi interior, i si és creient, pot sentir un raig de la gran bondat de la Mare de Déu en aquelles imatges tan evocadores, i sents la pau i l'alegria que senten els homes també en aquells indrets.

Com cada any tornem al Tana en el nostre viatge a Etiòpia amb motiu de les celebracions de les festes del Timkat (Epifania). Arribem a Narga Selassie, una de les illes més apartades del llac abans d'arribar a l'altra banda del llac. A Narga Selassie arribem un cop a l'any, i ja ens esperen com un preludi que les festes se celebren amb alegria.

Puc dir que viatjar durant les Festes del Timkat es converteix en un arribar a llocs on vols arribar, després del llac Tana, amb encara més patrimoni impressionant dies seguits. A Gondar, la ciutat dels castells, hi ha la preciosa església de Dibre Berhan Selassie, la Santíssima Trinitat, petita i preciosa amb el sostre ple de querubins que miren en totes les direccions, i que vigilen amb els seus ulls ben oberts cada raconet d'aquell món que en algun moment ens havia semblat tan llunyà i que ara l'anàvem trobant cada cop més proper i nostre.

Fent via cap a Lalibela, quan comences a pujar les muntanyes de Lasta, fas una ascensió no només física sinó també espiritual. Vas notant l'alegria del peregrí. No puc deixar d'evocar el que sentien els peregrins en temps de Jesús quan pujaven a Jerusalem al Temple, amb tot el significat que tenien aquelles trobades de "olim" fent aquella ascensió junts. És bonic saber que en hebreu el terme per indicar el peregrí era "el qui puja", així entenem l'estat d'ànim amb què es posava en camí la gent quan anaven "pujant" cap a Jerusalem.

Així els llocs de pelegrinatge ens evoquen un lloc al que aspirem d'alguna forma sempre tornar. Quan has deixat un indret en el qual eres feliç, saps que el retorn a aquella terra sagrada et farà sentir el sentit de la terra primordial d'origen i intentes trobar-lo constantment. A Etiòpia, on tenim la Jerusalem d'Àfrica, els santuaris, en certa mesura, es converteixen en els signes per l'home de la possibilitat del retorn a aquest espai primordial perdut. I en aquest sentit, els santuaris etiòps ens fan tornar a aquell paradís primer d'una forma especial.

A Lalibela, les llegendes envolten la santedat del lloc de peregrinació per excel·lència d'Etiòpia. En aquell trosset tant pobre de la terra els àngels havien baixat per tallar la pedra i construir les onze esglésies excavades a la roca, i entre elles la dedicada a Sant Jordi.

Per les Festes del Timkat, un cop més el nostre estimat Kes Mekonen, sacerdot de Lalibela facilitarà als nostres companys de viatge poder participar en la vetlla de pregària sota la carpa. Allà els cants repetitius, el dringar dels sistres, el ritme pausat del tambor marcant els temps, et feien experimentar junt amb ells aquell sentiment "del retorn".

Quanta gent es posa en camí per les carreteres d'Etiòpia per arribar a un dels

indrets en aquella santa terra on més desitgen ser-hi! Comencen un camí amb una fita, i no importa quan temps els prengui ni les condicions que trobin. Es posen en camí cap als santuaris a on trobaren un espai físic on és possible experimentar subtilment “el retorn” a l’espai místic de la Casa del Pare.

Bàrbara Virgil. Rutes bíbliques i expedicions culturals. [Ruth Travel](#)

